

4. Teaching English to learners with Special Educational Needs (SENs) – Myths and realities: [Електронний ресурс]: Режим доступу: <http://www.teachingenglish.org.uk/article/teaching-english-learners-special-educational-needs-sens-%E2%80%93-myths-realities>

Лемещук М.А.

аспірант,

*Уманський державний педагогічний університет
імені Павла Тичини*

ВЗАЄМОДІЯ ДІТЕЙ ІЗ ЗАГАЛЬНИМ НЕДОРОЗВИНЕННЯМ МОВЛЕННЯ У ЄДИНОМУ СОЦІАЛЬНО-РОЗВИВАЛЬНОМУ СЕРЕДОВИЩІ

Взаємодія – це процес безпосереднього або опосередкованого впливу суб'єктів одне на одного, який породжує причинну обумовленість їхніх дій і взаємозв'язок [4].

Поняття «взаємодія» надзвичайно багатозначне. Але проаналізована наукова та методична література (філософська, педагогічна, психологічна та соціологічна), дає підстави свержжувати, що поняття «взаємодія» застосовується різними науками але трактується ними, як полісемічне поняття, яке різниться в залежності від аспекту і мети, яка ставиться в дослідженні [2].

Ми розглядаємо «взаємодію», як спільну діяльність кількох суб'єктів, що перебувають в одному соціальному середовищі при якій результат дії одного з них впливає на інші, що змінює їхню динамічну поведінку.

Дитина опановує навколишній світ, набуває досвіду суспільної поведінки саме через взаємодію, яка починається з самого раннього дитинства у сім'ї та набере оберти у дошкільному навчальному закладі.

У дошкільному віці у дитини формуються навички поведінки які допомагають регулювати стосунки з оточуючими. Уміння спілкуватися, підтримувати дружні взаємини і взаємодіяти, співпрацювати і співіснувати з людьми, в цілому, це необхідні складові повноцінно розвиненої і самореалізованої особистості, це запорука успішного психічного здоров'я дитини.

Я.Л. Коломинський зазначає, що саме в дошкільному віці утворюється поняття добрих почуттів до інших людей. Міжособистісне сприймання та розуміння найбільш ефективно розвивається у взаємодії однолітків один з одним, що формує такі особистісні позитивні якості, як: співчуття, прагнення до надання допомоги, дружня підтримка, вміння розділити радість, почуття справедливості, чесність, порядність, а також якість, що забезпечує здатність до самопізнання та самоорієнтування.

З трьох років у дитини виникає потреба у спілкуванні один з одним тобто дитина прагне взаємодіяти. За дослідженнями Л.М.Шипіцина, ранні форми спілкування багато в чому визначають їх подальший розвиток і впливають на особистість людини, на його ставлення до оточуючих людей, до себе, до світу. Якщо у дитини недостатньо сформована здатність до спілкування в дитинстві,

то надалі у нього можуть виникнути міжособистісні і внутрішньоособистісні конфлікти, які негативно впливають на розвиток особистості та на процес соціалізованості дитини в цілому.

В. Мухіна описує процес становлення та розвитку особистості дитини через механізми ідентифікації, тобто через відокремлення себе від оточуючих, що дозволяє визначити свою роль у взаєминах з однолітками у старшому дошкільному віці. У цьому віці у дітей вперше складається громадська думка і виникає явище конформності: діти починають прислухатися до думки однолітка і підкорюватися думці більшості. Дошкільники порівнюють себе з однолітками, починають виділяти себе, свою позицію, що відрізняється від позиції інших дітей. В багатьох дослідженнях відзначається, що до старшого дошкільного віку складаються стійкі способи ставлення дітей один до одного. Так, Є. Суботинський вважає, що взаємини дошкільнят з однолітками характеризуються, в одних дітей, імпульсивністю і безпосередністю, а в інших, інертністю і стереотипністю [3].

Спостереження за взаємодією дітей дає підстави визначити, які мотиви для них найбільш характерні. Одні діти постійно змагаються з однолітками, намагаючись бути першими – у них переважає егоїстична мотивація. Інші намагаються всім допомогти, для них головне – інтереси групи, загальна гра. Це дитина з альтруїстичною мотивацією. Для третіх важливим є кожне зауваження, кожна вимога дорослого, який виступає в ролі вчителя – у них сильним виявляється мотив досягнення успіху. [4]. Особливе місце у взаємодії займає наслідування. Діти ніби «заражають» один одного загальними рухами, загальним настроєм і через це відчують єдність. Наслідуючи однолітка, дитина привертає до себе його увагу і завойовує прихильність. У таких наслідувальних діях діти не обмежуються ніякими нормами; вони приймають химерні пози, перекидаються, кривляються, ве- рещать, регочуть, стрибають від захвату. Причому всі ці наслідувальні дії супроводжуються надзвичайно яскравими емоціями. Така взаємодія дає дитині відчуття своєї подібності з іншою, рівною їй істотою, яка викликає бурхливу радість. Емоційно-практична взаємодія, що протікає у вільній, нічим не регламентованій формі, створює оптимальні умови для усвідомлення і пізнання самого себе. Відзеркалюючись в інших, діти краще виділяють самих себе, отримують наочне підтвердження своєї активності і унікальності. Отримуючи від однолітка відповідну реакцію і підтримку, дитина реалізовує свою самобутність, що стимулює її ініціативність в подальшому [5].

У дітей із загальним недорозвиненням мовлення процес взаємодії один з одним проходить дещо інакше ніж у цілком здорових дітей. Як правило таких дітей зараховуються на два роки перед школою. Таким чином, перед ними стає складне завдання опанувати новим, чужим простором і зробити його своїм. Процес звикання до нових умов проходить не завжди благополучно, часто супроводжується хворобами дітей. Процес адаптації до дошкільного закладу або до нової групи у дітей проходить по різному. У деяких дітей спостерігаються ознаки порушення адаптивної функції, які мають місце не тільки в період звикання до нових умов і без адекватного педагогічного втручання зберігаються тривалий час, але й, у цілому властиві дітям із порушеннями мовлення у силу особливостей їхнього психофізичного розвитку. Звикання до обстановки, входження в колектив однолітків,

встановлення контакту з новими дорослими – все це сполучено з емоційною напругою, необхідністю проявляти самостверджуючі способи поведінки, встановлювати комунікативний контакт. Відомо, що й дефект розвитку найбільше гостро проявляється в ситуації адаптації до нових умов діяльності. Сама ситуація жадає від дитини із порушеннями мовлення мобілізації всіх її адаптаційних можливостей, розкриває та загострює труднощі, які стосуються її емоційно-особистісної та комунікативної сфер. Разом з тим вона є й своєрідним стимулом до освоєння дитиною способів орієнтації в новій ситуації, прояву її якостей і здібностей. І тут багато чого залежить від організації взаємодії дорослого з дитиною, здатності встановити контакт, знайти загальний психологічний простір спілкування, у тому числі комфортну дистанцію спілкування. Першорядним завданням, що повинні вирішувати педагоги дошкільного навчального закладу, є створення в дитячому колективі сприятливого мікроклімату [1].

Специфіка педагогічної взаємодії з дитиною із порушеннями мовлення обумовлена, по-перше, необхідністю включення її в різні види соціальних відносин у навчанні, спілкуванні, грі, практичній діяльності та тим самим підтримки єдності зміни трьох сутнісних сфер особистості (діяльності, спілкування, самопізнання); по-друге, необхідністю реалізації вище названих завдань у єдності із цілеспрямованою систематичною роботою з розвитку індивідуальних мовних здібностей і навичок мовного спілкування. Педагог виступає організатором педагогічних ситуацій, у тому числі мовленнєвих ситуацій, коли дитині приділяється активна роль, дорослий займає позицію «разом» з дитиною, вони партнери по пізнанню. При цьому особлива увага звертається на формування у дитини впевненості у своїх можливостях, прагнення до досягнення мети і задоволення від досягнутого результату, уміння адекватно оцінити свої дії, що стосуються як безпосередньо мовленнєвої, так і іншої діяльності.

Список використаних джерел:

1. Велитченко Л. К. Категорійно-поняттєвий аналіз психологічних основ педагогічної взаємодії / Л. К. Велитченко. // Наука і освіта: Науково-практичний журнал Південного наукового Центру АПН України. – 2004. – № 8-9. – С. 68–71.
2. Кант И. Критика практического разума / И. Кант. – М.: Мысль, 1964. – 544 с.
3. Психология личности и деятельности дошкольника / Под ред. А. В. Запорожца, Д. Б. Эльконина. – Москва: Просвещение, 1965. – 387 с.
4. Словник іншомовних слів (за редакцією члена-кореспондента АН УРСР О. С. Мельничука) / 1-е видання / Київ: Головна редакція «Українська радянська енциклопедія» (УРЕ), 1974 – 776 с.
5. Смирнова Е. О. Особенности общения с дошкольниками / Е. О. Смирнова. – Москва: Издательский центр «Академия», 2000. – 185 с.